

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Mgr. L. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
sídlem Čimelice, Čimelice 112

proti
žalované: **Policejní prezídium České republiky**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2018 č. j. PPR-1299-72/ČJ-2012-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2018, č. j. PPR-1299-72/ČJ-2012-990131 se ve výroku pod bodem II. o přiznání náhrady nákladů v řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V rozsahu výroku pod bodem I., jímž bylo zrušeno rozhodnutí ředitele útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 4590/2011 ze dne 28. 11. 2011 zůstává rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2018, č. j. PPR-1299-72/ČJ-2012-990131 nedotčeno.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a žalobou napadený rozsah rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze 14. 8. 2018, označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „Útvar“) ve věcech služebního poměru č. 4590/2011 ze dne 28. 11. 2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přes čas v důležitém zájmu služby v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok, za období let 2008-2011.
2. Žalovaný vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ad 13/2012-54 a s přihlédnutím k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu ohledně nároku na službu přes čas zrušil rozhodnutí ředitele Útvaru za účelem nového posouzení doplatku služebního příjmu. Současně ve výroku pod bodem II., které je napadeno v této věci podanou žalobou, byla žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení v celkové výši 10 880 Kč.
3. Žalobce podanou žalobou napadl rozhodnutí žalovaného toliko v rozsahu výroku pod bodem II., tj. výrok o nákladech řízení, jímž žalovaný podle ustanovení § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen: „zákon o služebním poměru“) v odvolacím řízení přiznal žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 10 890 Kč.
4. Po podání žaloby žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 14. 1. 2019 a ze dne 11. 2. 2019 zčásti uznal nesprávný výpočet nákladů řízení s ohledem na počet úkonů i režijních paušálů a dále nastínil skutečnosti, které dle jeho názoru vyžadují nové rozhodnutí ve věci. Z uvedených důvodů sám nejprve zvažoval uspokojení žalobce vydáním nového rozhodnutí, avšak následně změnil procesní stanovisko a navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného v napadeném rozsahu zrušil bez nařízení jednání.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadený výrok II.)

5. Žalovaný při vyčíslení nároku na náhradu nákladů odvolacího řízení vycházel ze zjištění, že žalobce byl v posuzované věci úspěšný, neboť rozhodnutí ředitele Útvaru bylo zrušeno a věc byla vrácena služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení. Částka nákladů řízení byla žalobci přiznána podle ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru a skládala se z následujících položek:
 - mimosmluvní odměna (7 úkonů po 1 000 Kč) – 7 000 Kč.
 - náhrada hotových výdajů (7 úkonů po 300 Kč) – 2 100 Kč.
 - náhrada za jízdné 1 190 Kč, náhrada za promeškaný čas 600 Kč.
6. Žalovaný tedy dospěl k celkové výši náhrady nákladů v řízení k částce 10 890 Kč. V odůvodnění napadeného výroku žalovaný uvedl, že dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif) uznal náhradu nákladů právního zastoupení žalobce v plné výši za 6 úkonů právní služby, za které považoval:

7. - podání odvolání ze dne 12. 12. 2011 včetně jeho odůvodnění ze dne 27. 12. 2011, neboť materiálně tvoří jedno podání, tj. odvolání.
 - vyjádření k věci ze dne 23. 2. 2012,
 - vyjádření k věci ze dne 26. 3. 2012,
 - podání opatření proti nečinnosti ze dne 18. 5. 2015,
 - seznámení odvolatele se spisovým materiálem ze dne 25. 5. 2015,
 - účast zástupce žalobce na jednání ze dne 19. 3. 2012
8. Za poloviční úkony považoval:
 - žádost žalobce o doplnění senátu Poradní komise policejního prezidenta o zástupce odborové organizace ze dne 11. 4. 2015 a
 - upřesnění petitu odvolání ze dne 2. 8. 2018,neboť se jednalo o odpovědi na jednoduché výzvy k plnění ve smyslu § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu.
9. V celkovém souhrnu tedy žalovaný přiznal žalobci finanční náhradu za 7 úkonů právní služby.
10. Za úkon právní služby žalovaný naopak nepovažoval:
11. - účast zástupce žalobce na jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 13. 2. 2012, neboť se předmětné jednání nekonalo a bylo přesunuto na den 19. 3. 2012, přičemž žalovaný v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu považoval za úkon právní služby.
12. K požadavku žalobce na náhradu cestovného, a to za jízdu uskutečněnou dne 25. 5. 2015 k seznámení se se spisovým materiálem v sídle úřadu Útvaru pro ochranu prezidenta České republiky ze sídla zástupce žalobce na adrese třída Přátelství 1960, Písek žalovaný vyčíslil jízdní výdaje spojené s použitím osobního vozidla na trase ve vzdálenosti 106 km včetně pohonných hmot a náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného. Žalovaný vyčíslil cestovné na částku 1 190 Kč za cestu tam i zpět.
13. Žalovaný rovněž zohlednil i náhradu za promeškaný čas strávený cestou do místa úkonu dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč s tím, že doba cesty trvá v průměru 1 hodinu 19 minut. Proto žalobci byla přiznána náhrada ve výši 600 Kč za čas strávený na cestě tam i zpět.
14. Žalovaný oproti návrhu žalobce nepřiznal celkovou náhradu nákladů v řízení v jím požadované výši 12 747 Kč tím, neboť bylo zjištěno, že délka cesty ze sídla zástupce do sídla Útvaru pro ochranu prezidenta České republiky činí 106 km a nikoliv 120 km, jak tvrdil žalobce. Dále bylo zjištěno, že se neuskutečnilo jednání Poradní komise policejního prezidenta dne 13. 2. 2012. Současně oproti nároku žalobce byly 2 úkony právní služby posouzeny jako úkony na základě jednoduché výzvy k plnění dle § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu. Takto žalovaný zdůvodnil rozdíl v přiznání náhrady nákladů

odvolacího řízení oproti požadavku žalobce. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě k napadenému výroku pod bodem II. namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nesprávně jej právně posoudil a porušil procesní předpisy.
16. Žalobce uvedl, že ve výsledku řízení, které probíhalo, ohledně žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za službu přes čas byl po několika stádiích řízení před správním orgánem I. i II. stupně a rovněž před Městským soudem v Praze úspěšný v odvolacím řízení, a proto mu náležela náhrada nákladů dle ustanovení § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobce byl v řízení vyzván k vyčíslení náhrady nákladů odvolacího řízení a k této výzvě služebnímu funkcionáři vyčísлил náklady v podání ze dne 1. 8. 2018, v němž nárokoval náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 9 úkonů právní služby dle ustanovení § 11 včetně režijního paušálu dle ustanovení § 13 odst. 4 a náhradu hotových cestovních výdajů dle § 13 odst. 1 a 5 a dále náhradu promeškaného času dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu. Žalobce namítal, že odměna za některé úkony právní služby nebyla přiznána žalobci v celé výši, ale ve výši poloviční. Za některé úkony právní služby nebyla přiznána vůbec a dále nebyl žalobci přiznán správný počet tzv. režijních paušálů a nesprávná výše cestovních výdajů. Žalobce má za to, že služebním funkcionářem bylo nesprávně vyloženo ustanovení § 11 advokátního tarifu tím, že byly rozdělovány úkony právní služby na plné úkony a na jakési poloviční úkony. Přitom advokátní tarif neobsahuje ustanovení, kterým by byla upravena výše odměny za jakýsi „poloviční úkon“. Dle žalobce služební funkcionář zaměňuje jím zmíněný poloviční úkon za celý úkon právní služby, za který je však přiznána odměna pouze v poloviční výši. Vzhledem k nesprávnému výkladu ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu byl žalobci přiznán nesprávný počet režijních paušálů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů v řízení celkem za 6 úkonů právní služby v plné výši a za další 2 úkony právní služby označené jako žádost doplnění senátu poradní komise ze dne 11. 5. 2015 a upřesnění petitu odvolání ze dne 2. 8. 2018 ve výši jedné poloviny dle ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu. To bylo nesprávně vyhodnoceno jako pouhé poloviční úkony a tyto úkony byly sečteny a považovány za jeden úkon pro účely ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. V důsledku chybné úvahy služebního funkcionáře došlo k přiznání pouhých 7 tzv. režijních paušálů dle citovaného ustanovení na místo 8 režijních paušálů dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Nadto neměla být za úkony právní služby ze dne 11. 5. 2015 a ze dne 1. 8. 2018 přiznána odměna ve výši jedné poloviny ale v celkové výši dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s ustanovením § 11 odst. 3 citovaného tarifu.
17. Dle žalobce nebyla přiznána odměna za úkon právní služby, kterým byla účast právního zástupce žalobce na jednání senátu Poradní komise dne 13. 2. 2012 z důvodu přesunutí jednání z uvedeného dne na den 19. 3. 2012. Žalobce nerozporuje skutečnost, že 19. 3. 2012 proběhlo další jednání senátu Poradní komise, avšak není pravdou, že by 13. 2. 2012 jednání senátu Poradní komise neproběhlo. To dokládá zápis o jednání senátu a seznámení zástupce žalobce se spisem odvolacího řízení ze dne 13. 2. 2012. Žalobce dále nárokoval náhradu cestovních údajů dle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu, a to za cestu, která byla

zástupcem žalobce vykonána za účelem seznámení se spisem materiálem dne 25. 5. 2015, a to za cestu ze sídla jeho advokátní kanceláře na adrese X do místa úkonu právní služby na adrese X. Náhrada byla nárokována za cestu v celkové délce 240 km, tedy 120 km na jednu cestu. Žalobci však byla přiznána náhrada cestovních výdajů pouze za cestu v celkové délce 212 km, tedy 106 km za jednu cestu, neboť služební funkcionář nesprávně vycházel z plánovače tras, ačkoli takto stanovená trasa je pouze trasou ideální. Ve skutečnosti nedošlo k zohlednění dopravní komplikace a k dopravní situaci, která vedla k prodloužení takovéto ideální trasy v daný čas. Nebyl zohledněn ani nedostatek parkovacích míst před sídlem advokátní kanceláře, jakož i v místě úkonu, čímž došlo k prodloužení trasy uvedené cesty. Právní zástupce žalobce byl tedy nucen ujet trasu delší než je ideální trasa vzdálenosti sídla jeho advokátní kanceláře a místa úkonu právní služby. Žalobce uvedl, že nadto neúčtoval náhradu hotových výdajů za parkovné a promeškaný čas právního zástupce pěší cestou od zaparkovaného automobilu.

18. K prodloužení trasy žalobce uvedl, že dne 25. 5. 2015 docházelo k přípravě výstavby nové dálnice D4, a to od měsíce dubna 2015 do září 2017, což je patrné z přehledu dokončených staveb silnic a dálnic v letech 2014 – 2017, kdy nově budovaný úsek je označen jako „S7“. Daný úsek tedy byl dne 25. 5. 2015 ve výstavbě a zástupce žalobce je nemohl využít ke své cestě.
19. Žalobce dále namítal, že služební funkcionář obdobně nesprávným způsobem přistoupil k výpočtu času, který zástupce žalobce strávil přesunem ze sídla své advokátní kanceláře do místa úkonu právní služby, kdy cesta dle služebního funkcionáře trvala v průměru 1 hodinu a 19 minut. Žalobce zdůraznil, že i v tomto případě při výpočtu náhrady za promeškaný čas bylo nutno přihlédnout k aktuální dopravní situaci, nikoli vycházet pouze z průměrné doby trvání cesty zjištěné prostřednictvím internetového portálu. Žalobce však uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že cesta tvá přes 1,5 hodiny a žalobce požadoval zaplatit cestu pouze jen za 1,5 hodiny, nedošlo k jinému zkrácení na právech žalobce.
20. Žalobce dále tvrdil, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů v plné výši za úkon právní služby ze dne 11. 5. 2015, který byl označen jako: „O doplacení služebního příjmu, odvolání bývalého příslušníka, návrh na jmenování členů Poradní komise z řad odborové organizace“. Tímto podáním došlo k oznámení o převzetí právního zastoupení žalobce jeho stávajícím právním zástupcem. Tímto podáním také žalobce reagoval na přípis žalovaného ze dne 16. 2. 2015, jímž bylo žalobci oznámeno složení senátu Poradní komise policejního prezidenta, a žalobce byl informován o možnosti požádat o doplnění uvedeného senátu o zástupce odborové organizace. Žalobce dále podáním ze dne 11. 5. 2015 zažádal o doplnění stávajícího senátu Poradní komise o dva zástupce Odborové organizace unie bezpečnostních složek. Toto podání lze podřadit pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, neboť žalobce se v rámci tohoto podání vyjadřoval k řízení ve věci samé a opakovaně se dovolával svého práva být seznámen s vnitřními předpisy správního orgánu. Služební funkcionář však toto nesprávně označil za poloviční úkon dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu, což neodůvodnil. Dle žalobce je podání ze dne 11. 5. 2015 svou povahou a účelem nejbližší úkonu právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé a nelze toto podání považovat za výzvu k plnění.
21. Dalším úkonem, kterým byl nesprávně vyhodnocen, jako poloviční úkon je podání ve věci samé ze dne 1. 8. 2018, které bylo označeno jako: „Žádost o doplacení služebního příjmu a nároku odvíjejících se služebního příjmu, odvolání, vyjádření, vyčíslení náhrad náhrady nákladů v řízení.“ Toto podání bylo reakcí žalobce na přípis žalovaného ze dne 30. 7. 2018,

kterým byl žalobce vyzván k upřesnění petitu odvolání a k vyčíslení náhrady nákladů odvolacího řízení a to z důvodu, že v mezidobí došlo k novelizaci zákona o služebním poměru. Žalobce tedy v rámci podání ze dne 1. 8. 2018 učinil alternativní návrh na rozhodnutí služebního funkcionáře o jeho odvolání, tedy ve věci samé. Nejde rovněž o jednoduchou výzvu k plnění dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu.

22. Žalobce uvedl, že si je vědom nízké výše částky, která mu nebyla na náhradě nákladů v řízení přiznána, a přesto podal žalobu, protože jde o další účelový postup, kterým je ze strany bezpečnostního sboru krácen na svých procesních a majetkových právech, což dovozuje z důsledků celého řízení, když služební funkcionář opakovaně nerespektoval zákonné ustanovení ohledně nařizování přesčasové služby a judikatury správních soudů.
23. Žalobce ještě dále, a to v úvodu žaloby k otázce náhrady nákladů odvolacího řízení uvedl, že náhrada nákladů řízení není vyčíslena úplně, neboť předpokládal, že ve věci žalobce dojde ještě k dalším úkonům právní služby, kterým by mělo být seznámení žalobce s kompletním spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí odvolacího orgánu. Žalobce však nebyl služebním funkcionářem vyrozuměn o tom, že by bylo skončeno shromažďování spisového materiálu a že mu bude umožněno seznámit se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí o odvolání. Žalobci pak bylo dne 17. 8. 2018 doručeno žalobou napadené rozhodnutí.
24. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 14. 8. 2018 ve výroku pod bodem II. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalovaný nejprve ve svém sdělení k žalobě ze dne 26.11.2018 soudu oznámil, že hodlá uspokojit žalobce postupem podle § 62 s.r.s., nicméně v dalším vyjádření ze dne 14.1.2019 vysvětlil své ustoupení od uvedeného závěru s tím, že ve vztahu k nákladům řízení vyvstaly nové skutečnosti, které mění žalovaným stanovené náklady odvolacího řízení.
26. Předně uvedl, že v napadeném rozhodnutí bylo nesprávně shledáno, že jednání dne 13. 2. 2012 se uskutečnilo a žalobci nebyla nesprávně za tento úkon přiznána náhrada. K tomuto pochybení přistupuje i to, že za tento úkon neměl být krácen režijní paušál. Po vydání napadeného rozhodnutí však u žalovaného na základě sdělení České advokátní komory, vyvstaly pochybnosti o výši cestovních výdajů a náhrady za promeškaný čas zástupce žalobce, neboť zástupce žalobce měl ode dne 9. 2. 2015 do dne 8. 3. 2018 zřízenou advokátní kancelář v Myslíkově ulici 23 v Praze 1. S odkazem na ust. § 14 písm. a) advokátního tarifu žalovaný tedy dovozoval jiné místo sídla advokátní kanceláře v době uvedeného úkonu a popíral, že by náhradou cestovního a promeškaného času žalobce nárokoval účelně vynaložené cestovní výdaje.
27. K dalším námitkám žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že mu byly nesprávně účtovány odměny za 2 poloviční úkony, neboť podání žalobce ze dne 11. 5. 2015 a ze dne 1. 8. 2018 jsou toliko jednoduché přípisy týkající se složení Poradní komise a úprava petitu dle novely zákona o služebním poměru, zaslané k výzvám žalovaného. Nešlo o úkony, které by ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu obsahovaly skutkový a právní rozbor věci, proto žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud přiznal žalobci za tyto úkony mimosmluvní odměnu ve výši jedné poloviny.

28. Žalovaný dále nepovažoval ve vztahu k otázce nákladů řízení za relevantní námitky, že žalobce, resp. jeho právní zástupce nebyl vyzván k seznámení se se spisovým materiálem před vydáním napadeného rozhodnutí, což žalobce považoval za snahu žalovaného, co nejvíce snížit náklady řízení. Žalovaný uvedl, že důvodem takového postupu byla nadbytečnost takového seznámení a odkázal na procesní postup a seznámení žalobce se spisovým materiálem v přechozím řízení, které nebylo doplňováno pro účely věcného posouzení, neboť žalovaný znovu ve věci rozhodl napadeným rozhodnutím v důsledku závazného právního názoru Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 3 Ad 14/2015, kdy bylo jednoznačně vymezeno, ve kterých případech nebyla služba přesčas nařízena v důležitém zájmu služby.
29. V dalším podání vyjádření ze dne 22.6.2021 žalovaný shrnul, že uznává pochybení spočívající v přiznání nesprávného počtu režijních paušálů v rámci nákladů řízení a dále i v nepřiznání odměny právního zástupce žalobce za účast u jednání senátu poradní komise dne 13.2.2012, což je též důvodem pro který žalovaný navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, aby věc mohla být ve smyslu i jeho předchozích vyjádření znovu projednána.

V. Postup soudu a podání žalobce

30. Soud ve věci nařizoval jednání, která byla z důvodu krizových opatření souvisejících s epidemií Covid-19 a z důvodu nouzového stavu a dále i z důvodu omluvy zástupce žalobce odročována až do data 14. 5. 2021, kdy bylo jednání nařízeno na den 28. 7. 2021. Dne 28. 7. 2021 se jednání nekonalo z důvodu souhlasu účastníků řízení s rozhodnutím věci bez jednání dle § 51 s.ř.s.
31. Žalobce v podání ze dne 26. 7. 2021, v němž vyjádřil souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání, účtoval náklady řízení před soudem za 3 úkony právní služby a dále nárokoval náhradu za promeškaný čas ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 advokátního tarifu ve výši 1.550,- Kč za dostavení se k jednání, které se nekonalo, aniž byl o tom advokát včas předem vyrozuměn (odročené jednání plánované na 10. 3. 2021; vyrozumění o odročení bylo advokátovi doručeno 14. 3. 2021). Vzhledem k tomu, že soud odmítl vydat právnímu zástupci žalobce potvrzení o tom, že se dostavil, dokládá toto žalobce čestným prohlášením ze dne 10. 3. 2021 potřebným pro cestu mezi okresy z důvodu vládního nařízení. Dále účtuje náklady na cestu advokáta dne 10. 3. 2021 ze sídla k soudu, tj. cesta Čimelice - Praha (Městský soud v Praze), tj. 84 km na jednu cestu, tj. 168 km celkem na jednu cestu /v případě vzdálenosti není možné vycházet z trasy, která je vyčíslena přes portál www.mapy.cz, www.google.cz/maps atp., když tyto prohlížeče nejsou schopni přesně změřit trasu od budovy Čimelice č. p. 112, ale měří jí od přípojky na pozemní komunikaci. V této trase není tedy zohledněna délka účelové komunikace od budovy Čimelice č. p. 112 k nejbližší dopravní komunikaci Čimelice (Rakovice) – Orlík nad Vltavou silnicí III. třídy 12118. Dále žalobce účtuje na nákladech řízení promeškaný čas advokáta strávený cestou 15. 4. 2021 z místa sídla advokáta dle § 14 odst. 3 AT ve výši 100,- Kč za 1/2 hodinu. Cesta z Čimelice do Prahy k soudu trvá cca 1 a 3/4 hodiny, tj. 4 1/2 hodiny, tj. při cestě zpět 6 x 1/2 hodiny, tj. 600 Kč na jednu cestu tam a zpět.
32. Žalobce celkem na nákladech řízení před městským soudem účtoval částku 16.317,70 Kč.

VI. Posouzení věci městským soudem

33. Městský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného v napadeném rozsahu výroku II. o nákladech řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) dle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, v mezích žalobních námitek.
34. Žaloba je důvodná.
35. Soud především shledal důvody pro věcné projednání žaloby jako výjimky judikaturního náhledu a praxe (viz rozsudek rozšířeného senátu č. j. 7 As 192/2017 – 35, publ. pod č. 3834/2019 Sb.), že *správní soudy zpravidla přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí finální rozhodnutí správního orgánu. To plyne již ze základního principu soudního řádu správního, subsidiarity správního soudnictví [dle § 5 s. ř. s. lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon; srov. k tomu též § 68 písm. a) s. ř. s.]“(....) „Pokud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší, a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219, věc Veverčí Centre). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci.“* Obecně tedy platí, že rozhodnutí, kterým odvolací orgán zruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovéto rozhodnutí není konečné a samo o sobě nijak nezasahuje do právní sféry svých adresátů.
36. V dané věci soudní přezkum rozhodnutí žalovaného v napadeném výroku II. totiž nastupuje bez ohledu na to, že po zrušovacím rozhodnutí ve výroku I, přijde další rozhodnutí, které by rovněž bylo přezkoumatelné v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí. Je to dáno tím, že podle ust. § 177 odst. 2 ve spojení s ust. § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru má účastník v řízení dle služebního zákona právo na náhradu nákladů toliko odvolacího řízení, tedy o těchto nákladech se rozhoduje v rozhodnutí o odvolání, jako tomu bylo i v tomto případě. S tím dle zásady dvojinstančnosti řízení vyjádřené v ust. § 190 odst. 9 zákona o služebním poměru, podle kterého proti rozhodnutí o odvolání není možno podat odvolání, platí, že do výroku o nákladech odvolacího řízení se nelze odvolat a na tento výrok nemá vliv, že v merituu této věci se rozhodnutí žalovaného zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení, v němž sice může, ale nemusí dojít k odvolacímu řízení a může, ale nemusí dojít k dalším nákladům odvolacího řízení. Proto výrok pod bodem II. napadeného rozhodnutí splňuje podmínku rozhodnutí dle § 65 s.ř.s., neboť s konečnou platností může zasahovat do právní sféry žalobce.
37. V souzené věci městský soud shledal, a to shodně se žalobcem a nesporně i v souladu s pozdějším vyjádřením žalovaného k žalobě, že žalobce byl na svých právech zkrácen o náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením, a to v rozsahu nepřiznané odměny v plné výši za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, jímž byla účast právního zástupce na jednání senátu poradní komise dne 13. 2. 2012, a současně i v rozsahu režijního paušálu k tomuto úkonu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Ze záznamu o jednání ze dne 13. 2. 2012 totiž vyplývá, že zástupce žalobce se jednání nejen zúčastnil, ale při tomto jednání byl seznámen se spisovým materiálem a k věci samé se vyjádřil. Soud tedy uvádí, že žalovaným byla chybně přiznána náhrada pouze za 6 úkonů právní služby v plné výši a 6 režijních paušálů namísto 7 úkonů právní služby a 7 paušálů v plné výši.

38. Soud se však neztotožnil s námitkami žalobce, že mu měla být přiznána náhrada v plné výši rovněž za další 2 úkony právní služby, spočívající v žádosti žalobce o doplnění senátu poradní komise ze dne 11. 5. 2015 a za upřesnění petitu odvolání ze dne 2. 8. 2018. Ze správního spisu je zřejmé, že nejde o žádný z úkonů vedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu a ani je nelze, dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, považovat za úkony právní služby povahou nejbližší úkonům dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu, a to nejen dle § 11 odst. 2 písm. h), jak míní žalovaný. Uvedené přípisy žalobce splňují kvalifikaci jednodušších úkonů či návrhů učiněných až v průběhu řízení dle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, u nichž je s ohledem na jejich povahu stanovena odměna ve výši jedné poloviny (srov. např. návrhy dle § 11 odst. 2 písm. a) a b) mnohem složitější, avšak učiněné již po zahájení řízení). Nehledě k tomu, že žalobce učinil uvedenou žádost ke složení senátu poradní komise v určité součinnosti a po informaci žalovaného a návrh na úpravu petitu až po vyrozumění žalobce žalovaným, ačkoliv toto mohl učinit prostřednictvím svého kvalifikovaného zastoupení po novelizaci služebního zákona již sám, nelze tyto úkony považovat za účelné a plnohodnotné úkony ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Uvedené však nemění nic na tom, že za každý úkon odměněný v poloviční výši měl být dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náležet režijní paušál v částce 300 Kč, neboť dle citovaného ustanovení se vztahuje ke každému úkonu právní služby. Soud tedy shledal, že ve věci úkonů právní služby je žaloba důvodná, pokud jde o nepřiznání odměny za 1 úkonu právní služby – účast na jednání dne 13.2.2012 dle § 11 odst. 1 a příslušejícího paušálu dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
39. Na rozdíl od uvedeného soud nemohl přisvědčit žalobci v jeho zvýšeném požadavku na náhradu cestovného za cestu jeho právního zástupce na seznámení se spisovým materiálem dne 25. 5. 2015 nad rámec přiznaný v napadeném rozhodnutí, neboť k tomu neměl žádné podklady, z nichž by dovodil, že žalobci měla být přiznána částka za cestovné ve větší vzdálenosti, než byla zjištěna žalovaným z plánovače tras na příslušném oficiálním portálu. Ve spise je založeno vyčíslení nákladů řízení žalobcem ze dne 1. 8. 2018, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí, v němž žalobce účtuje náklady na cestu svého zástupce ze sídla jeho advokátní kanceláře v Písku na trase Písek - Praha tak, že uvádí vzdálenost 120 km (na místo žalovaným zjištěných a přiznaných 106 km). Z uvedeného vyúčtování nevyplývá jakákoliv zmínka o tom, že by uvedená trasa v té době byla ztížena a prodloužena určitou dopravní situací a objízdnými trasami a kudy tyto trasy vedly, a dále ani to, jak vypadá možnost parkování v okolí advokátní kanceláře zástupce žalobce, což mělo mít také vliv na výši náhrady. Bylo na žalobci, aby tyto konkrétní okolnosti cesty a skutečné jízdní výdaje prokázal, jak ostatně vyplývá i z komentáře k § 13 advokátního tarifu. Pokud tak neučinil, nebylo povinností žalovaného podmínky cesty zástupce žalobce nad rámec oficiální délky trasy jako účelně vynaloženého nákladu cestovného zjišťovat ani ověřovat. Žalobce vyšší náklady cestovného žalobce vysvětloval až v podané žalobě. Pokud žalobce skutečnosti rozhodné pro účtování nákladů odvolacího řízení před vydáním napadeného rozhodnutí neprokázal, neměl soud důvod k tomu, aby shledal nesprávnost rozhodování žalovaného o stanovení výše cestovného v době vydání rozhodnutí.
40. S ohledem na to, že žalovaný po vydání napadeného rozhodnutí zpochybnil náklady zástupce žalobce na cestovné na trase Písek – Praha z důvodu tehdejšího sídla jeho advokátní kanceláře v Praze a soud napadený výrok zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, je na žalovaném, aby náklady cestovného znovu prověřil.

41. S uvedeným souvisí i nedůvodnost námitek žalobce ohledně náhrady za promeškaný čas, nehledě k tomu, že žalobce následně v žalobě uvádí, že v tomto směru nedošlo ke krácení na právech žalobce.
42. Za zcela nedůvodné a irelevantní považuje soud žalobní tvrzení, které se týká výše náhrady nákladů řízení s odkazem na to, jaké úkony měl zástupce žalobce v řízení učinit a jaké náklady mohly žalobci v řízení vzniknout, dodržel-li by žalovaný procesní práva žalobce vyjádřit se k podkladům řízení a učinil-li by pozvání na další jednání poradní komise před vydáním napadeného rozhodnutí. Tím vytýká, že uvedeným postupem žalovaný snižoval, resp. se snažil minimalizovat náklady řízení.
43. Kromě toho, že nejde o *skutečné*, ale pouze hypoteticky uvažované náklady, takové tvrzení nemůže z hlediska předmětu přezkumu soudem, jímž je toliko výrok o nákladech řízení, obstát. Bylo také na žalovaném, aby posoudil efektivitu dalších úkonů zástupce žalobce z toho hlediska, že žalovaný již rozhodoval po rozsudku Městského soudu v Praze, který pro další rozhodnutí žalovaného v meritu věci poskytl závazný právní názor, pro který žalovaný rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí. Není proto důvod vytýkat žalovanému neučinění úkonů, které nejenže za daného stavu řízení nebyly účelné a efektivní, ale jejichž neprovedení, se může projevit toliko ve výroku rozhodnutí o věci samé, avšak nemůže mít vliv na výši přiznané náhrady nákladů řízení za skutečně provedené úkony právní služby. Žalobce proti výroku I. nepodal žalobní námitky. Tedy požaduje zohlednění nákladů, které nebyly ani nemusely být vynaloženy.
44. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného v napadeném rozsahu výroku II. o nákladech odvolacího řízení zrušil pro nezákonnost, spočívající v nesprávném stanovení výše náhrady nákladů řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).
45. Soud ve věci rozhodl bez jednání, když s takovým postupem účastníci řízení dle § 51 s.ř.s. vyslovili souhlas.
46. Výrok o nákladech řízení před soudem je dán. ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl v řízení úspěch soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000 Kč a v nákladech právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 3100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby) dle vyhlášky č. 177/1996 a dále za 2x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 4 cit. Vyhlášky, včetně daně z přidané hodnoty. Za úkon dle § 11 cit. vyhlášky soud nepovažoval a ve své praxi ani obecně nekvalifikuje pouhá sdělení soudu obsahující souhlas k projednání věci bez jednání a vyúčtování nákladů řízení.
47. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů cestovního zástupce žalobce dne 10. 3. 2021 ze sídla zástupce k soudu na jednání, které se neuskutečnilo, neboť žalobce byl sdělením soudu ze dne 4.3.2021 včas vyrozuměn o odročení tohoto jednání z důvodu nařízení krizového opatření vlády a opatření předsedkyně Městského soudu v Praze v souvislosti s vyhlášeným nouzovým stavem v České republice. Uvedené sdělení bylo zástupci žalobce dodáno do datové schránky dne 4. 3. 2021, bylo tedy od tohoto data přístupné, nadto bylo zasláno z důvodu vyhlášeného nouzového stavu, takže bylo možné před cestou jak nahlédnutím do datové schránky, tak krátkou cestou u soudu ověřit, zda se jednání bude konat či nikoliv. Nad uvedeného zástupce žalobce ode dne 10.3.2021 až do svého podání ze dne 26. 7. 2021 nepředložil soudu žádnou informaci o tom, že v den nařízeného jednání byl u soudu přítomen a toto nemůže doložit ani jeho pouhé tvrzení, že mu soud (neuvádí konkrétně jaké pracoviště) odmítl vydat potvrzení, že se k soudu dostavil. S ohledem na

jeho další požadavek na úhradu promeškaného času stráveného cestou z místa sídla advokáta – z Čimelic do Prahy dne 15.4.2021, tj. v den, kdy se v této věci nekonalo žádné jednání ani na tento den jednání nařízeno nebylo, soud nemůže mít, bez jakéhokoli doložení jeho přítomnosti u soudu dne 10. 3. 2021 (i např. na základě osobního oznámení v den 10. 3. 2021 oddělení senátu 9A či informačnímu oddělení), za prokázané, že se v tento den zástupce žalobce právě v této věci dostavil. Žalobcem předložené čestné prohlášení ze dne 10. 3. 2021 o opuštění místa trvalého pobytu do místa – Praha pro účely kontrol v nouzovém stavu není dostačujícím dokladem o jeho cestě k Městskému soudu v Praze právě na jednání v této věci, když k tvrzené přítomnosti zástupce žalobce nemá soud žádné záznamy.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. července 2021

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu